

Boles blaves de xiclet

Baixar corrents les escales de Crist Rei encetava una merescuda recompensa. Quedaven tot just un parell d'hores fins al dinar de diumenge. Aquestes dues hores eren el nostre parèntesi. A la tarda, ens tocava comprar *l'habano* del pare i de seguida retornar a la cuina com les noies decents. Però quan corria escales avall no existien els silencis, els encàrrecs, els deures setmanals.

El Passeig ja havia quedat net de les fulles seques dels plataners i el fred començava a imposar-se rigorosament. L'àvia no tardaria a agafar l'abric negre amb olor de naftalina. M'agradava aquell cel gris clar, l'aire tallant que em feia tancar els ulls i travessar els contrastos de sol i ombra. L'aire net del moment en què no existia res més que els meus peus. Els meus peus lliures. El Cosme venia darrere meu, fent gambades amb les cametes curtes i gruixudes que li sortien sota els pantalons curts.

Tocaven dos quarts d'una quarts d'una quan arribàvem a Cal Jorba. El Cosme m'havia atrapat al semàfor i ja embafava els vidres de l'aparador embadalit davant del llarguíssim tren mecànic que vorejava dos petits turons nevats en un circuit en forma de vuit.

Quan vam arribar a la Plaça Sant Domènec el pare va comprar-nos les dues boles blaves de xiclet al quiosc de la Merceneta. Jo n'esperava el compliment de cada setmana. "Senyor Rius, quina pubilla més *hermosa* que té. No li faltaran festejadors". El pare assentia retorçant el llavi. Pressentia que per a ell no acabava de ser un compliment. Encara allargaríem el passeig pel Born i la Plana de l'Om. Després, enfilàriem per carrers humits d'edificis escrostonats fins al carrer del Carme. I ja a casa l'olor dels cigrons cuits.

No. No era home de bromes el pare. Portava el vestit planxat, la camisa emmidonada i una corbata fosca que li partia el pit com un cop sec.

Haviem après a caminar de puntetes. A casa no hi havia crits, ni soroll, ni contestacions. Tampoc hi havia opinions. Hi havia el sí i prou. No existia el contra. La mare duia les ulleretes al mig del nas punxegut, mirava per sobre amb uns ulls de guineu sense llum. I deia "mercès" a les clientes. Havia viscut un somni desfet, una vida enllosada.

El Cosme i el cosí Pasqual corrien per les golfes, saltaven sobre els sacs plens de flassades que guardava l'àvia i baixaven l'escala saltant graons de tres en tres. A la cuina, les parets llagrimenjaven vapor. Menjaríem patata i mongeta per sopar i en tindríem per dues nits més. La tia xiuxiuejava i em deia "doneta".

Era feliç. Estava plena de punts lluminosos sobre la grisor que en aquells moments no podia distingir. Els encàrrecs, l'olor de cigrons cuits, l'aire tallant, el riure del Cosme i el sidral picant del xiclet. I avui, avui que fas noranta anys, pare, basteixo de nou els moments de placidesa senzilla que m'han pujat fins aquí.